

— Не ще много трудъ, джанъмъ! тука да ги обулчимъ криво-лѣво, па да ни почерпнѣтъ по едно вино, каза Нисторъ Фрѣкалцето.

— Повикахъ ли поца? питаше Генчо Стояновъ.

— Тука е! обади се дѣдо попъ Ставри и се преврѣ съ гоститѣ си напрѣдъ. — Не се грижете, дѣдо ви попъ знае християнския законъ. Генчо, иди ми донесъ патрихия и трѣбника.

Въ това врѣме вратата се отключихъ.

— Излѣзте! извика съ маниатъ.

— Милко, Рачко! казвайте, извикахъ и други. Тълпата се притиснаше около онѣ-башиятъ. Всички се напиряхъ да видѣтъ момчето и момичето, като че ги не бѣха видѣли другъ пътъ. Фенеритѣ се издигнахъ надъ главитѣ и освѣщавахъ добрѣ отворената врата. Показа се най-напрѣдъ Милка. Очитѣ ѝ гледаха на долу отъ срамъ. Тя бѣше заматена и нито отговаряше на майка си, която ѝ гълчеше нѣщо неразбрано. Само веднѣжъ тя дигна очи и погледна удивлено и оплашено. Милка бѣше сега още по-добричка и привлече на своя страна, симпатитѣ на сърдититѣ съсѣди. Младостта и хубостта обезоржиха веднага озлоблението на тълпата. По много лица се четеше прошка.

— Булче и половина ще бѣде, каза единъ.

— То добро стана, холамъ, както стана... Нека да бѣждатъ честити, каза Нисторъ Фрѣкалцето.

Попъ Ставри стоеше отпрѣжъ съ гоститѣ, отъ които нѣкой не познавахъ момчето.

— Рачко, излѣзъ и ти! извика дѣдо попъ, като нахърташе изъ вратата въ тъмната стая.

— Не се срамувай, баювата, излѣзъ, казваше другъ, то вече всичко ще простимъ, и дѣдо попъ ще ви благослови на вѣки вѣковъ.

Кандовъ се обърна къмъ другаритѣ си.